

Punk's not dead!

O Petru Kolečkovi se říká v divadelních kruzích, které jsou ovem černější než oči nevykřičenější pornohvězdy, že je jedním z mála, ne-li vůbec jediný, kdo dokáže napsat neotřelý, ale přitom docela klasický dramatický text. S Danielem Špinarem už dvakrát dobývali kategorii Hra roku v bludišti Cen Alfréda Radoka: Kauza Salome à Oscar Wilde a Kauza Medea na půdoryse Euripida. Namátkou: Jaromír Jágr, Kladeňák – samozřejmě v Kladně, Pornohvězdy a novinka Vejce v NoD Roxy, Britney Goes To Heaven a Pornohvězdy v ostravském Divadle Petra Bezruče...

Schválně jsem vynechal jeho další double: parádní Lásku, vole. Absolventská inscenace studentů DAMU v roce 2007 a od září 2011 lahůdka v Ostravě. V Disku s režisérem Janem Frišem, v Divadle Petra Bezruče s Tomášem Svobodou.

Rozdíl základní: Pražská inscenace mířila s generací autorů a herců ke stejné věkové skupině diváků. „Punková hra o punkové skupině. Chtěli jsme měnit svět,“ trvá na programovosti dílka dramaturg Jan Tošovský. Trochu klame tělem, protože Lásku, vole byla už tehdy o proměnách a střetu životního stylu. Od protestů a provokací hrocených nejprve proti establishmentu s jeho měšťáckými hodnotami odklání se už také pěkná řádka vrstevníků: k opojení penězi, blahobytem. Rezignuje na vlastní názor a vydává se na cestu do říše tvůrčí duchovní bídy.

V Ostravě si to Kolečko se Svobodou namířili znovu do vícegeneračního souboru, se kterým si ovšem rozumí. Aniž to možná na začátku práce tušili, obohatili hru o mezigenerační střet. Způsobem strhujícím; zprvu sarkastickým, nakonec ale uzemňujícím, na hony vzdáleným pitomostí známého volebního spotu, z vlastní blbosti stvořitelů vystříknutého „hukni na dědu a bábu“.

Výsledný artefakt uňahnali autoři u Bezručů s brilancí cizelérů. Na jedné straně vypatlaní, pivem a jinými legálními drogami zmožení, paradentózou, paranoiou, předčasnou stařeckou demencí a zkamenělou revoltou v duši trápení pankáči. Děti svobodnějšího juknutí na svět šedesátých let. V nové době ztrácejí ti pětapadesátníci energii, cíl, smysl života i radost z hraní.

A proti nim „šampóni“. Ve fitcích pěstění, makeupovými vrstvami krášlení, bělostně voňaví týpci kapely Koloušci. Husákoví vnuci, módní vegani, milovníci klidu a všeho líbivého. Cílevědomí, nezviklatelně mírní klid'asi. Bez playbacku na pódiu nedají ani ránu. Ta životní má teprve přijít. Až po hrubost, vraždu a ztrátu tváře.

Dosazené věkové přepólování učinilo z ironického pohledu na sebe sama perfektní otisk naší doby. Lásku, vole je o ztrátě iluzí z proměny naivních vizí o společenské napravitelnosti, o lidech tváří v tvář nejprve blbě náladě a posléze deziluzi z mocenské neproměny s cílenou likvidací myšlení, kultury a kulturnosti.

Není náhodné, že se sympatie diváků, u Bezručů také převážně mladých, přesypají na stranu punku, který je názorem i pózou, ale v řádu věcí. Punk's not dead!

Autor: Jiří P. Kříž / Literární noviny / 9. února 2012